

Sygn. akt III Ca 585/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Barbara Braziewicz

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko P. S. (S.)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 30 września 2013 r., sygn. akt I C 855/13

oddala apelację.

SSO Barbara Braziewicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 30 września 2013r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przeciwko P. S. o zapłatę kwoty 7.668.01zł oddalił powództwo.

Przytoczony wyrok oparty został na ustaleniach szczegółowo przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z ustaleń tych wynika, iż pozwany zawarł w dniu 14.07.2010r. ze Spółdzielczą Kasa Oszczędnościowo - Kredytowa im. F. S. w G. umowę pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe w kwocie 8.000zł. Pożyczka została udzielona na okres od dnia 14.07.2010r. do dnia 14.07.2015r. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo - Kredytowa im. F. S. w G. zawarła w dniu 27 września 2012r. z (...) S. a r. I. z siedzibą w Luksemburgu umowę przelewu wierzytelności. Listę dłużników i szczegółowe dane wierzytelności miały zawierać załączniki nr 5 i 6 do niniejszej umowy. Powód nie dołączył wyżej wymienionych załączników. Przedłożył jedynie dokument zatytułowany jako załącznik nr 39 - wykaz wierzytelności 7C / (...) im. (...)/. Wszystkie załączone do pozwu kserokopie dokumentów zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy, po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, doszedł do przekonania, iż roszczenie powódki jest bezzasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty powołał się na art.499 pkt 4k.p.c., zgodnie z którym nakaz zapłaty nie może być wydany, jeżeli według treści pozwu miejsce pobytu pozwanego nie jest znane albo gdyby doręczenie mu nakazu nie mogło nastąpić w kraju. Tak więc już na tym etapie postępowania dane adresowe

pozwanego budziły wątpliwości. Należy zwrócić, że dołączony do akt sprawy pismo (...) mające być wypowiedzeniem umowy pożyczki zostało skierowane na ten właśnie adres, przy czym dołączone do akt kopie zwrotnego potwierdzenia wypowiedzenia umowy pożyczki przez (...) nie zawierają podpisu pozwanego o przyjęciu przesyłki ani adnotacji poczty o przyczynie braku doręczenia. Zgodnie z art.61§1kc oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Również zgodnie z wyrokiem SN z dnia 18 kwietnia 2012r. V CSK 215/11 z treści art.61k.c. wynika jednoznacznie, że ustawodawca, wyznaczając chwilę, w której następuje skuteczne złożenie oświadczenia woli innej osobie, opowiedział się za teorią doręczenia i przyjął, że oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W rozumieniu przytoczonego przepisu możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia przez adresata nie może, z jednej strony, być utożsamiana z rzeczywistym zapoznaniem się przez niego z tym oświadczeniem (faktem zapoznania się), co oznacza, że skuteczne złożeniu oświadczenia woli następuje także, w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie zna jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła ona do niego w taki sposób, że mógł się z nią zapoznać. Z drugiej jednak strony, realna możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia woli nie może być pojmowana abstrakcyjnie, powinna być oceniana z uwzględnieniem okoliczności danego wypadku. Otrzymanie awiza (zapoznanie się z nim) nie jest równoznaczne z dojściem do adresata oświadczenia woli w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią. Możliwość taka powstaje dopiero wówczas, gdy adresat oświadczenia w zwykłym biegu zdarzeń uzyskał realną możliwość zapoznania się z treścią awizowanej przesyłki pocztowej, co wymaga udania się na pocztę. Sąd uznał więc, że nie można uznać, iż umowa ta została skutecznie wypowiedziana a co za tym idzie należność z niej wynikająca stała się wymagalna. Powódka nie wykazała również, że wierzytelność ta została skutecznie przeniesiona na nią. Wprawdzie dołączyła do pozwu poświadczone wyciągi ze wskazanych wyżej umów jednak umowy te nie zawierały załączników konkretyzujących dane wierzytelności jak danych dłużnika o ich wysokości i części składowych. Z zestawienia wyżej cytowanych przepisów wynika, że powódka nie wykazała wypowiedzenia umowy pożyczki i wymagalności dochodzonych roszczeń jak również przejścia tych wierzytelności na powódkę, co była zobowiązana wykazać zgodnie z ogólnymi regułami dowodowymi (art.6kc). Wykazanie tych okoliczności pozwoliłoby ustalić czy i jakie przysługują powódce roszczenia, a także ich wysokość. Mając na względzie powyższe okoliczności, wskazując, że powódka wbrew obowiązkowi wynikającemu z art.3 k.p.c., art.232 k.p.c. oraz art.6k.c. nie wykazała zasadności oraz wysokości dochodzonego pozwem roszczenia - na podstawie art.339 k.p.c. Sąd powództwo oddalił.

Od powyższego wyroku w całości apelację wniosła powódka. We wnioskach wniosła

o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na swoją rzecz kwoty 7.668,01zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 10 kwietnia 2013r. i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji oraz pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za drugą instancję. Skarżąca zarzuciła Sądowi naruszenie przepisów postępowania tj. art.230 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie i przyjęcie, iż pomimo braku zanegowania przez stronę pozwaną twierdzeń podniesionych przez powódkę, w szczególności w zakresie skuteczności wypowiedzenia pozwanemu umowy pożyczki, przejścia uprawnień z tytułu wierzytelności stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania z pożyczkodawcy na powódkę, jak również zasadności dochodzenia roszczenia we wskazanej w pozwie wysokości, faktów tych nie można uznać za przyznane; art. 231 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie pomimo przedłożenia przez powódkę dowodu w postaci załączników do akt notarialnych Rep. A nr (...) oraz (...) stanowiących wykaz wierzytelności będących przedmiotem przelewu, w tym w szczególności wierzytelności stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania i uznanie tej okoliczności za nieudowodnioną, art.233§1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie tj. przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności pominięcie w/w aktów notarialnych wraz z przedłożonymi wraz z nimi załącznikami nr 39 stanowiącymi wykaz wierzytelności będących przedmiotem przelewu, umów przelewu wierzytelności z dnia 28.09.2012r., oświadczenia o wypowiedzeniu umowy oraz planu spłaty; naruszenie art.328§ 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie tj. nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku jakim dowodom Sąd dał, a jaki nie dał wiary ani przyczyn, dla których niektórym dowodom odmówił wiarygodności; naruszenie art. 6§1 k.p.c. w zw. z art.45 Konstytucji RP poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie tj. nazbyt

formalistyczne podejście przez Sąd do zasady szybkości postępowania i doprowadzenie tym samym do zakończenia procesu ze szkodą dla rozpoznania sprawy, co z kolei naruszyło prawo do sądu gwarantowane mu w art. 45 Konstytucji RP.

Ponadto skarżąca wniosła o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci potwierdzenia odbioru pisma wypowiadającego pozwanemu umowę pożyczki opatrzonego pieczętą placówki pocztowej „zwrot - nie podjęto w terminie” oraz wniosku pozwanego o przyznanie pożyczki, w którym jako adres korespondencyjny wskazał: ul. IMaja 60, (...)-(...) S. - obu na okoliczność wykazania, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, podnosząc, iż potrzeba ich powołania nastąpiła dopiero w dniu doręczenia powodowi uzasadnienia wyroku zaocznego, nadto nie miał możliwości skutecznego powołania ich przed Sądem pierwszej instancji, gdyż fakt skutecznego wypowiedzenia pozwanemu umowy pożyczki nie był kwestionowany przez stronę w toku postępowania.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja powódki i podniesione w niej zarzuty nie mogły odnieść skutku, gdyż zaskarżony wyrok należy uznać za trafny.

Powołane w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego należało uznać za chybione.

Jednakże na wstępie należy zauważyć, iż Sąd Okręgowy mając na uwadze regulację art. 381k.p.c. uznał za uzasadnione oddalenie złożonego przez powódkę w toku postępowania odwoławczego wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodów z dołączonych do apelacji dokumentów w postaci potwierdzenia odbioru pisma wypowiadającego pozwanemu umowę pożyczki oraz wniosku pozwanego o przyznanie pożyczki, w którym jako adres korespondencyjny wskazał on: ul. IMaja 60, (...)-(...) S. - obu na okoliczność wykazania, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, jako spóźnionych, uznając, iż wnosząca w dostatecznym stopniu nie uprawdopodobniła tego, iż potrzeba ich powołania wynikała dopiero w toku postępowania odwoławczego. Należy zauważyć, iż kwestia aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego od początku toczącego się postępowania budziła poważne wątpliwości, była podstawą do stwierdzenia przez Sąd Rejonowy w Lublinie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty uwagi na art.499 pkt 4k.p.c. w e.p.u. Także później w toku prowadzonego postępowania przed Sądem Rejonowym w Wodzisławiu Śląskim kwestia ta była wyjaśniana i wówczas pełnomocnik powódki jednoznacznie stwierdził, iż pozwany zamieszkuje pod adresem (...) -203, ul. (...), zatem pod adresem wskazanym w dołączonej do pozwu umowie pożyczki zawartej ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo - Kredytową im. F. S. w G.. Natomiast wypowiedzenie powyżej umowy pożyczki do pozwanego skierowano na adres (...)-(...) S., ul.l M. 60, przy czym należy zauważyć, iż także ten ostatni adres wskazano początkowo w pozwie jako adres zamieszkania pozwanego. O ile powódka chciała wykazać prawidłowość wypowiedzenia umowy pożyczki w stosunku do pozwanego pod adresem w S., to oczywistym jest, iż winna najpóźniej przed Sądem pierwszej instancji wnieść o dopuszczenie dowodu z wniosku pozwanego o przyznanie pożyczki, w którym jako adres korespondencyjny wskazał on adres w S. przy ul. IMaja 60. Złożenie tego rodzaju dokumentu dopiero przed Sądem Odwoławczym należało uznać za spóźnione, skoro dokumentem tym, z uwagi na jego charakter, tak samo zresztą jak i potwierdzeniem odbioru pisma wypowiadającego pozwanemu umowę pożyczki, powódka dysponowała od samego początku postępowania, inicjując go. W okolicznościach sprawy należało zatem uznać, iż powódka ponosi winę za to, iż dokumentów tych wcześniej nie przedstawiła w toku trwającego postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Z tych przyczyn Sąd drugiej instancji był uprawniony do pominięcia powyższych nowych dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, albowiem zaszły przesłanki określone przepisem 381 k.p.c. (zob. wyrok SN z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 797/00, Prok. i Pr. 2000, nr 10, poz. 42).

Przechodząc natomiast do zarzutów apelacji należy stwierdzić, iż skarżąca nie mogła podnieść skutecznie zarzutu wadliwego sporządzenia uzasadnienia przez Sąd meriti, albowiem zaskarżony wyrok poddaje się kontroli instancyjnej, a sporządzone uzasadnienie w niniejszej sprawie, aczkolwiek zwięzłe i oszczędne, zawiera elementy wskazane w art.328§2 k.p.c., mianowicie określa podstawę faktyczną orzeczenia oraz wyjaśnia jego podstawę prawną i wzajemne powiązanie tych elementów. Tym samym zarzut naruszenia art. 328§2 należy uznać za chybiony.

W niniejszej sprawie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, gdyż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 339 § 1 k.p.c. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy

wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego - domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Zatem wówczas gdy zasadnie wydaje się, iż twierdzenia pozwu np. nie odpowiadają w pełni rzeczywistości, czy też wskazują na bezzasadność dochodzonego roszczenia, w tym brak legitymacji procesowej powodowa, to koniecznym jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w sprawie. Jednocześnie zaś wymaga podkreślenia, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego; stanowisko takie ugruntowane jest zarówno w doktrynie jak i judykaturze (zob. np. wyrok SN z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30, zob. też ost. wyrok SA w Katowicach z dnia 10.09.2013r. IACa 494/13, LEX nr 1378705). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaoczego oddalającego powództwo.

Zatem wobec tego, iż w ocenie Sądu Rejonowego zachodziły okoliczności wskazane w art. 339 § 2, uniemożliwiające przyjęcie przez sąd za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach sprawy, sąd ten przed rozstrzygnięciem sprawy przeprowadził postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia zaistniałych wątpliwości co do faktów. Także rozważył, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powódki uzasadniały żądanie pozwu i ostatecznie doszedł do wniosku, iż nie dawały one podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy także uznał, iż nie doszło do naruszenia regulacji art. 230 i 231 k.p.c. W świetle art. 230k.p.c. sąd bez dostatecznego uzasadnienia, nie może przyjmować za prawdziwe twierdzeń strony, którym strona przeciwna wyraźnie nie zaprzeczyła. Sąd może uznać za przyznane przez stronę niezaprzeczone twierdzenia strony drugiej tylko w wypadku, gdy takie domniemane przyznanie jest uzasadnione wszechstronnym rozważeniem wszystkich okoliczności sprawy, biorąc pod uwagę wynik całej rozprawy (por. np. uzasadnienie wyroku SN z dnia 19 października 2005 r., V CK 260/05, LEX nr 187090). Równocześnie samo milczenie jednej ze stron co do twierdzeń strony przeciwnej nie może stanowić podstawy do uznania faktów za przyznane (por. wyrok SN z dnia 17 lutego 1975 r., II CR 719/74, LEX nr 7661). Z kolei możliwość ustalenia faktów w sposób przewidziany w art.231k.p.c. powinna znaleźć zastosowanie wyłącznie w braku bezpośrednich środków dowodowych (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 19 lutego 2002 r., IV CKN 718/00, LEX nr 54362.). Zatem z tych względów także za chybione należało uznać zarzuty naruszenia przez Sąd regulacji art. 230 k.p.c. i 231k.p.c.

Sąd Okręgowy zasadniczo podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne, jak i prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, przyjmując, iż nie ma potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania, ustalenia te bowiem znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., wbrew twierdzeniom skarżącej. Wnioski tego Sądu co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści przeprowadzonych w sprawie dowodów, a zaoferowanych przez powódkę, równocześnie Sąd poddał dostatecznej ocenie zebrany w niej materiał dowodowy.

Sąd Okręgowy przede wszystkim uznał, iż powódka nie wykazała w niniejszej sprawie zasadności dochodzonego powództwa. Jak trafnie przyjął Sąd meriti nie wykazała, że wstąpiła w prawa pierwotnego wierzyciela pozwanego - Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. w G., zgodnie z regulacją art. 509 k.c., także faktu wypowiedzenia umowy pożyczki i wymagalności dochodzonych roszczeń, co była zobowiązana wykazać zgodnie z ogólnymi regułami dowodowymi (art.6kc). Tymczasem obecnie obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art.3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie

(art.227k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne(art.6 k.c.) (zob. orzeczenie S.N. z 17 grudnia 1996r., (...) 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz.75).

Sąd Rejonowy ustalił, iż bezspornym było, iż Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo - Kredytowa im. F. S. w G. zawarła w dniu 27 września 2012r. z (...) S. a r. I. z siedzibą w Luksemburgu umowę przelewu wierzytelności. Listę dłużników i szczegółowe dane wierzytelności miały zawierać załączniki nr 5 i 6 do niniejszej umowy. Z kolei (...) S. a r. I. z siedzibą w Luksemburgu zawarł w dniu 27 września 2012r. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. umowę przelewu wierzytelności. Listę dłużników i szczegółowe dane wierzytelności miały także zawierać załączniki nr 3 i 4 do niniejszej umowy. Powódka nie dołączyła wyżej wymienionych załączników do obu umów przelewu. Do złożonych oświadczeń przed notariuszem potwierdzających zawarcie umów przelewu powódka przedłożyła jedynie dokument zatytułowany załącznik nr 39 - wykaz wierzytelności 7C / (...) im. (...)/. Załączone do pozwu umowy przelewu wierzytelności poświadczono za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego nie wskazują konkretnych praw

i wierzytelności podlegających przeniesieniu, prawa te zostały określone w załącznikach ściśle określonych (odpowiednio 5 i 6 oraz 3 i 4), które jednakże nie zostały do akt dołączone. Nie wiadomo w istocie jakiej umowy dotyczy załącznik nr 39.

Tym samym w żaden sposób dołączone do akt umowy przelewów, a także oświadczenia złożone przed notariuszem rep. A 532/2013 i (...) nie potwierdzają skutecznego przejścia uprawnień z tytułu umowy pożyczki nr (...) z pożyczkodawcy Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. w G. na rzecz powódki. Załączony wykaz zatytułowany załącznik nr 39 - wykaz wierzytelności 7C / (...) im. (...)/ nie stanowi dostatecznego dowodu istnienia i wysokości zobowiązania, jak również nie stanowi on dowodu faktu przejścia wierzytelności na powódkę. Przedstawiony wykaz nie zawiera tego rodzaju informacji, co więcej jest jedynie fragmentem bliżej nie określonego wykazu. Nadto forma przedstawionego wykazu, w postaci niekompletnej tabeli nie pozwala na jego jednoznaczne przyporządkowanie do wcześniej wymienionych umów, przyjęcia, iż załącznik ten stanowi ich integralną część.

Zatem należało uznać iż, powódka, jak trafnie przyjął Sąd Rejonowy nie udowodniła ani tego, iż przelew wierzytelności był ważny i skuteczny w rozumieniu prawa cywilnego, ani też faktu wypowiedzenia umowy pożyczki i wymagalności dochodzonych roszczeń. W efekcie nie udowodniła faktu, iż jest wierzycielem, co wyłączało możliwość zasądzenia na jej rzecz kwoty dochodzonej pozwem.

Nadto w okolicznościach sprawy Sąd Okręgowy uznał także za bezzasadny zarzut naruszenie przez Sąd art.6§1 k.p.c. w zw. z art.45 Konstytucji RP poprzez jego niewłaściwe zastosowanie. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prowadząc szybko i sprawnie niniejsze postępowanie, wydając rozstrzygnięcie na pierwszym posiedzeniu Sądu, po przeprowadzeniu skoncentrowanego postępowania dowodowego, w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, po wyjaśnieniu wszystkich okoliczności istotnych dla jej rozstrzygnięcia, doprowadził do zakończenia procesu i wydania orzeczenia, z jednej strony w sposób prawidłowy zrealizował wynikającą z art. 6 k.p.c. zasadę koncentracji materiału procesowego i szybkości postępowania, z drugiej strony w żadnej mierze prowadząc sprawę nie naruszył prawa do sądu stronom gwarantowanego im art. 45 Konstytucji RP.

Konkludując, zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a zarzuty powódki podniesione w apelacji były niezasadne.

Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art.505¹⁰ §lk.p.c., apelację powódki oddalono, jako bezzasadną.

SSO Barbara Braziewicz